Оце я думаю, брати,
Про долю рідного народа;
Прийшла година хрест нести,
Бо всюди — злидні, скрізь незгода.
Оце гадаю,— і мені
Таки частесенько здається,
Що мир, запеклий у борні,
Жартує тільки та сміється;
Що пал мережаних речей
За оборонників святині —
Одна омана для очей
Чи марний гук серед пустині;
Що мир, лукавий, як дівча,
Цього на людях уквітча,
А серце схилить до другого,
Пригорне потай дорогого,-
І хто всю душу віддає —
В кайдани зрадно закує,
На трупі бенкет бучний справить,
За домовиною ославить.
Дітей на внуків нацькує;
Що мир... О ні... бо тільки вами
Душа убога замарить,-
Якими радими словами
Бажав би я заговорить.
Я знову вірю, що пригода,
Мов чорна хмара, пропливе,
Що невмируща міць народа
Усе лихе переживе!